

[Poul Dam.]

krete spareforslag kan man ikke sådan komme med i den mere løse form, det må blive i denne debat. Den udmærkede „støvsugerbande“, som arbejdede i hemmelighed eller i hvert fald bag lukkede døre igennem nogle hektiske uger, hvorefter der er gået nogen tid, inden vi andre har fået det endelige resultat at se, har jo haft andre muligheder for at arbejde med det.

Jeg tror nok, jeg kan love hr. Damsgaard, at man undervejs i finansudvalgets behandling af finanslovsforslaget vil blive præsenteret for ganske konkrete spareforslag på en række områder. Jeg skal undlade at gøre opmærksom på ét område, som man fra mit partis side altid mener man kan hente nogle penge på; vi gør i hvert fald i finansudvalget den indsats, at vi stemmer imod en række udgifter til en enkelt af ministrene. Det vil vi vedblive at gøre, og dermed yder vi også vort bidrag til sparsommeligheden her i landet; det er beklageligt, at der ikke er andre, der vil være med.

Jeg er helt enig med hr. Damsgaard i, at udgifter ikke nødvendigvis skal være fredelige for al fremtid, og jeg tror i og for sig, der er noget rigtigt i, at man skal tage prioriteringen op til overvejelse med ganske regelmæssige mellemrum. Det kan heller ikke være nogen naturlov, at ethvert beløb på finansloven eller ethvert område på finansloven nødvendigvis og altid skal stige; skiftende tider må stille skiftende krav. Det vil heller ikke være rigtigt at anklage os for at forlange, at statsudgifterne nødvendigvis skal stige; man peger på en række opgaver, der skal løses, og jeg tror, alle i denne sal er enige om, at der er en række opgaver i samfundet, som ikke bliver løst tilstrækkelig godt i øjeblikket, og som vi ikke mener at have penge til at løse i øjeblikket. Men derfor kan man jo godt sige, at netop de ting, der her er peget på man kunne spare på, måske er mindre velvalgte, i hvert fald er de ikke alle lige velvalgte.

Økonomiministeren understregede, hvor svært det var at drive økonomisk politik, og

det har vi jo opdaget. Vi ved, at det er svært, og vi forstår godt mange af regeringens vanskeligheder — vi ved også godt, at den har skabt nogle af dem selv — og vi vil da gerne være med til også fremover at give regeringen gode ideer, navnlig hvis der var en vis chance for, at regeringen ville bruge nogle af de gode ideer; det har hidtil været lidt småt med det.

Finansministeren mente, det var noget urimeligt, at vi kritiserede kildeskatten. Det er da klart, at kildeskatten er et fremskridt, men vi kan måske nu se, at det var en betænkelig ting at indføre kildeskatten i en højkonjunktur. Man bliver således klogere; så meget klogere ville vi ikke være blevet, hvis kildeskatten ikke var blevet indført.

De fordele, der er ved kildeskatten, vil naturligvis vedblive at være der, og de ulemper, der faktisk findes i øjeblikket, må vi se at få afskaffet. En af ulemperne er jo den, som vi har peget på regelmæssigt igennem det sidste 1½ år, nemlig at det så ud til, at forskudsligningen ikke lagde tilstrækkelige byrder på B-skatteyderne. Det er det, jeg i hvert fald først og fremmest har hæftet mig ved og ment at kunne kritisere.

Jeg ved, at der skete en revision af B-skatteydernes ligning i sommer; efter at man havde fået selvangivelserne ind for 1969 og kunne se, at forskudsligningen for 1970 så åbenbart ikke passede, men det synes altså ikke at have været tilstrækkeligt, der er stadig væk dette meget store skatteefterslæb. Vi må prøve i fællesskab at finde bedre former for kildeskatten, og det vil vi gerne være med til; i princippet er kildeskatten stadig væk et godt skattesystem.

Finansministeren havde en meget elegant bemærkning til mig om, at hvis folketinget ikke havde fået noget at vide om spareplanen, så ville vi have kritiseret ham for det, og det er da sandt, vi skal altid nok finde noget at kritisere finansministeren for. Men der var jo en tredje mulighed, og jeg er klar over, at finansministeren gjorde opmærksom på, at man kunne se sagen på tre måder. Nu kommer den tredje altså: man